

Arrest

nr. 184 313 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en anderzijds de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De verwerende partij stelde vast dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 7 januari 2010 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van

verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partijen. Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arresten nrs. 45.158 en 45.159 van 22 juni 2010.

Op 13 januari 2010 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 16 augustus 2010.

Op 12 december 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 december 2012 werd de eerste verzoekende partij op heterdaad betrapt op winkeldiefstal. Diezelfde dag werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13sexies.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd bij beslissing van 25 september 2012 ongegrond verklaard. De beslissing werd aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 maart 2013.

Op 25 maart 2013 werden de verzoekende partijen tevens bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

Op 16 april 2013 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in functie van de medische toestand van de eerste verzoekende partij. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 6 mei 2013.

De aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 december 2012, ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, werd niet in overweging genomen bij beslissing van 30 mei 2013, daar uit een woonstcontrole was gebleken dat verzoekende partijen niet op het aangegeven adres verbleven.

De ambtenaar-geneesheer evalueerde de ingeroepen medische problematiek bij advies van 28 april 2014.

Bij beslissing van 8 mei 2014 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 16 april 2014, ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Tevens werden de tweede verzoekende partij die dag bevolen om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13. Eveneens werd haar op die dag een inreisverbod van 3 jaar opgelegd, onder een bijlage 13sexies. Dat zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2013 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*D., M. (R.R. 0072071645940)
geboren te Tbilissi op 16.07.1972
nationaliteit Georgië
adres: ...*

*D., Z. (R.R. 077080748409)
geboren te Tbilissi op 07.08.1977
nationaliteit Georgië*

+ minderjarige kinderen:

*D., G., geboren op 22.06.1998
D., J., geboren op 21.06.1999
D., M., geboren op 27.02.2011*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06.05.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor D. M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.04.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:
Betrokkene kreeg op 25.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 25.03.2013. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet voldaan aan de terugkeerverplichting."*

Derde bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:*

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 07.01.2010 en 25.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene geeft niet aan stappen te hebben ondernomen om haar terugkeer naar het herkomstland voor te bereiden en gaf geen gehoor aan de verstrekte bevelen. Op die manier nestelt betrokkene zich in de illegaliteit en schrijven wij haar een inreisverbod van maximaal 3 jaar voor.”

2. Ontvankelijkheid

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 2 augustus 2015 naar haar land van herkomst werd gerefugeerd.

Aangezien een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts betrekking heeft op de aanvrager die in België verblijft en de eerste verzoekende partij niet langer op het Belgisch grondgebied verblijft, kan de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing aan de eerste verzoekende partij geen nuttig effect sorteren (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343; RvS 21 december 2012, nr. 221.898). In de mate waarin het beroep werd ingediend door de eerste verzoekende partij, is het dan ook niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet medische elementen werden ingeroepen in hoofde van de eerste verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de aanvraag ook werd gebaseerd op de gezondheidstoestand van de tweede verzoekende partij. Laatstgenoemde is bijgevolg geen *“in België verblijvende vreemdeling [...] die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Aangezien de tweede verzoekende partij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan zij niet zelf een vordering instellen die erop is gericht een aanspraak die haar niet toebehoort, namelijk het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (RvS 25 april 2001, nr. 94.986). In de mate waarin het beroep werd ingediend door de tweede verzoekende partij tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is het dan ook niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Verder stelt de Raad vast dat de tweede en de derde bestreden beslissing enkel de tweede verzoekende partij aanbelangen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat: *“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde

rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerdte echtgenoot van een vreemdeling ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen en aan wie een inreisverbod wordt opgelegd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissingen aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De eerste verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de eerste verzoekende partij is het derhalve onontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat de tweede verzoekende partij enkel een middel ontplooit tegen het inreisverbod. Bij gebrek aan middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten niet onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

2.2.1. In het middel gericht tegen de bevel om het grondgebied te verlaten van 8 mei 2016 (bijlage 13) en het inreisverbod van 8 mei 2016 (bijlage 13sexies) voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, punt 7 van de richtlijn 2005/115/EG en van het legaliteitsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.2. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft. Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is. Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 07/01/2010 en op 25/09/2012 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten aan deze laatste hen ter kennis werd gebracht op 25/03/2013 en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan deze bevelen en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij op 16/04/2013 nieuwe een *procédure ex art. 9ter vrw.* hebben ingesteld op basis van nieuwe medische omstandigheden, aangezien de medische situatie van verzoeker extreem verslechterd was met een hospitalisatie tot gevolg. Deze aanvraag is kort daarna onontvankelijk verklaard waardoor verzoekers weder in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie met een verlengbare geldigheidstermijn van drie maanden. Verzoekers vertoefden derhalve volkomen legaal op het grondgebied en dienden aldus het grondgebied van het Rijk niet te verlaten. Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven. De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar. Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd

nageleefd door verzoekers wijl zij eigenlijk volkomen legaal in het Rijk vertoefden. De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel. Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd. «In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar. Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat ni. een termijn van 3 jaar. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden. Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013,246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoekvoeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw. De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247). "De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM". De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen van verzoeker; hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen".

Artikel 74/11, §1, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde toe om een inreisverbod van drie jaar te treffen. Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert dient hierbij rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij thans illegaal op het grondgebied verblijft en dat haar eerder al een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, evenwel is zij het niet eens met de motivering van de duur van het inreisverbod waar de verwerende partij stelt dat zij zich genesteld heeft in illegaliteit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 16 april 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Deze aanvraag werd op 6 mei 2013 ontvankelijk verklaard waardoor de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Dit is een tijdelijk verblijf. Niettegenstaande de precaire aard van dit verblijf, kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat zij op dat ogenblik op het Belgisch grondgebied mocht verblijven en aldus geen uitvoering meer diende te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar eerder werden gegeven. In die zin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat zij zich genesteld heeft in de illegaliteit. Bijgevolg kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar geval.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste en tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de derde bestreden beslissing.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU